

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia warunków określonych w specyfikacji przez uwzględnienie przy ocenie wymogów niewskazanych w owej specyfikacji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie oraz niejasnych i niczym nieopartych komentarzy komisji dokonującej oceny.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący dyskryminacyjnego traktowania oferentów, niedochowania kryteriów wykluczenia w stosunku do oferentów, którzy wygrali przetarg, naruszenia art. 93 ust. 1 lit. f), art. 94 i 96 rozporządzenia nr 1605/2002 i art. 133a i 134b rozporządzenia nr 2342/2002⁽²⁾, jak również naruszenia zasady dobrej administracji. Zdaniem strony skarżącej drugiego z oferentów, którzy wygrali przetarg, należało wykluczyć.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2011 r. — Italmobiliare SpA przeciwko Komisji

(Sprawa T-305/11)

(2011/C 232/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italmobiliare SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti, L. Nascimbene, G. Rizza i M. Piergiorganni, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub w części;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na błędnym oznaczeniu adresata zaskarżonej decyzji, z naruszeniem art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 z uwagi na fakt, że adresatem wskazanej decyzji jest spółka Italmobiliare, będąca holdingiem wyłącznie finansowym, nieposiadającym ponadto całego kapitału, a nie Italcementi, która pełni rolę holdingu operacyjnego w grupie. Komisja naruszyła również zasady kontryktoryjności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż wskazała skarżącą jako adresata zaskarżonej decyzji, podczas gdy skarżąca pozostawała całkowicie poza ramami prowadzonego dotychczas dochodzenia. Skarżąca powołuje

się wreszcie na naruszenie zasady niedyskryminacji, gdyż spółka Italmobiliare jest jedynym holdingiem wyłącznie finansowym, którego dotyczy postępowanie.

- 2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 z uwagi na fakt, że Komisja wszczęła postępowanie dochodzeniowe i przyjęła wiążący akt nie będąc do tego uprawnioną.
- 3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności. Po pierwsze, podjęte środki nie są odpowiednie do osiągnięcia zamierzonych celów, gdyż Komisja powołała się na art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 w ramach dochodzenia, które nie jest oparte na szczególnych przesłankach i którego przedmiot nie jest określony, w celu uzyskania informacji, które powinna była uzyskać w ramach dochodzenia obejmującego dany sektor gospodarki, zgodnie art. 17 rozporządzenia nr 1/2003. Ponadto, zaskarżona decyzja nie zrównoważyła w odpowiedni sposób potrzeb dochodzenia i szkody wyrządzonej zainteresowanym jednostkom, w zakresie w jakim Komisja nałożyła na skarżącą, bez podania uzasadnienia, nieproporcjonalny i irracjonalny obowiązek uzyskania, opracowania i przekazania informacji.
- 4) Zarzut czwarty oparty na obowiązku uzasadnienia, który wynika z art. 296 TFUE. Komisja w zaskarżonej decyzji nie podała powodów uzasadniających zastosowanie przez nią szczególnego instrumentu prawnego jakim jest decyzja przyjęta na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Brak uzasadnienia zaskarżonego aktu odnosi się również do przedmiotu i celu żądania informacji jak też koniecznego charakteru żądanych informacji dla potrzeb prowadzonego dochodzenia. Naruszenie obowiązku uzasadnienia stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE i narusza prawo skarżącej do obrony.
- 5) Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji z uwagi na naruszenie zasady kontryktoryjności. Kilkudniowy termin przyznany przez Komisję na przedstawienie uwag co do kwestionariusza załączonego do komunikatu z dnia 4 listopada był w oczywisty sposób niewystarczający, aby możliwe było skuteczne skorzystanie z prawa do bycia wysłuchanym. Ponadto, treść komunikatu z dnia 4 listopada różni się w pewnym stopniu od treści zaskarżonej decyzji. Wynika z tego, że Komisja uniemożliwiła skarżącej obronę w odniesieniu do różnych kwestii, które zostały następnie zawarte w ostatecznym akcie. Ponadto Komisja w wielu aspektach pominęła uwagi. Początkowa kontryktoryjność została następnie zniweczona, wpływając niekorzystnie na możliwą obronę i sytuację skarżącej w postępowaniu.
- 6) Zarzut szósty oparty na naruszeniu zasady dobrej administracji, które wynika z i) braku koordynacji między różnymi, przekazywanymi kolejno kwestionariuszami, co do których zmieniano numerację, treść, metody i które były uzupełniane; ii) z istotnego przedłużenia dochodzenia, wykraczającego poza racjonalne granice, a także iii) sposobu prowadzenia przez komisję postępowania.